

Firbente fortellinger

Lise Askvik (red.)

FIRBENTE FORTELLINGER

Forlaget Lille Måne, © 2005

ISBN 82-92605-13-4

Boken er utgitt i samarbeid med P4 Radio Hele Norge AS

Vi takker alle bidragsytere og P4-lyttere for fortellinger og bilder.
Tusen takk også til illustratør Charlotte Helgeland for humoristisk strek!

Omslagsdesign: Kristin Stephansen-Smith

Sats: Hamar Maskinsetteri

Forlaget Lille Måne AS

Pilestredet 8, 0180 OSLO

Tlf. 21 50 47 40 Faks 21 50 47 17

Internett: www.lillemaane.no e-post: post@lillemaane.no

Innhold

Forord ved redaktør og
P4-programleder Lise Askvik 7

Kapittel 1	VERDEN SKAL UTFORSKES	00
Kapittel 2	NAM NAM	00
Kapittel 3	LYKKE PÅ FIRE POTER	00
Kapittel 4	UT PÅ TUR	00
Kapittel 5	KLABB OG LABB	00
Kapittel 6	KOS MED KATT	00
Kapittel 7	MENNESKETS BESTE VENN	00
Kapittel 8	DERES SJETTE SANS	00
Kapittel 9	HVA SKAL VENNEN HETE?	00
Kapittel 10	ANDRE DYREVENNER	00

Velkommen inn i de firbentes verden

Velkommen til en reise i kjæledyrenes verden! P4-lyttere fra hele Norge har delt raust av sine dyreskatter og resultatet er blitt denne boken full av gode opplevelser. Det har vært en nytelse å lese gjennom hver eneste historie vi har mottatt på e-post og via gode, gammeldagse brev. Det er forresten påfallende hvor mange historier som handler om hund og katt som er både bestevenner, surrogatforeldre og voktere for hverandre. Etter tilblivelsen av *Firbente Fortellinger* har uttrykket «som hund og katt» forandret innhold for meg, nå ser jeg snarere for meg to bestevenner enn dyr som frykter hverandre.

Forskere i inn og utland mener å ha bevis for at kjæledyreiere lever sunnere og mer engasjert enn mennesker som ikke har omsorg for dyr. Livet med kjæledyr byr på så uendelig mange gleder, men også noen frustrasjoner og én stor sorg når livets slutt nærmer seg. Alle disse møter du i *Firbente Fortellinger*.

Selv har jeg både hund og katt. Det vil si, det er vel egentlig hunden vår Bolette, en fire år gammel boerboel på 65 kilo, som har katt. Fru pus er nemlig mer begeistret for Bolette enn for matmor og matfar. Den sorthvite utekatten fulgte med på kjøpet da vi ble huseiere for fem år siden. Vi er ikke helt sikre på om vi kjøpte villa med katt eller katt med villa. Pusefrua fikk i hvert fall navnet «Villa» og når vi roper på henne kommer hun settende med halen rett til vers. Mens vi fyller matskålen stryker hun seg kjælent og forventningsfullt inntil sin store hundevenninne før hun kaster seg over Friskies'en i skåla. Bolette stjeler alltid en munnfull før hun labber inn til en hvil i myke omgivelser. Bolette har nemlig sin egen dobbeltseng. Det høres kanskje litt drøyt ut, men jammen behøver godjenta mykt underlag for hun har dessverre verste grad av hoftedysplasi. Vi har hatt mange tunge stunder ved den smertefulle tanken på at Bolette sannsynligvis aldri blir noen gammel dame. Hun har til tider vært mer pasient

enn hund her i huset, med operasjoner av alt fra analkjertler til sterilisering, fjerning av fettkuler og månedlige vaksiner mot furunkulose, kurer mot ørebetennelse, underlivsbetennelse, allergi og fanden og hans oldemor. Veterinæren hennes er nærmest blitt som en god gudfar, ja til og med akupunkturister, naturterapeuter og healere har trådt til for Bolettes helse!

Mest kritisk var det i våres da hun røk korsbåndet i venstre bakben og nesten ikke kunne gå. I et nytt inngrep *saget* veterinæren over beinet hennes på to steder og vippet den løse delen i fem graders vinkel oppover hvor de så skrudde den fast med stål og bolter. Vips, så behøver ikke Bolette sitt korsbånd lengre. Et 30 cm langt operasjonssår, mors bekymrede tårer og infeksjon til tross; etter fire måneder er Bolette like god som ny! I sommer tok vi henne to ganger i uken på intensiv svømmetrening og det gjorde underverker. Hun bygget muskulatur, kondisjon og selvtillit igjen. Nå er hun en meget blid og livsglad jente, og mor og far er overlykkelige!

Måtte gleden spre seg hjemme hos deg og dine når dere nå har åpnet opp for de firbente fortellingene i denne boken. Så håper jeg vi høres på P4!

Klem fra Lise

Du er min

Du er min
jeg elsker deg
selv om du er litt grå,
Du er min
og snur aldri ryggen til
for å gå

Du er min
og du følger meg
som en skygge
Du er min,
og du bringer
alltid hygge

Du er min
og vil hos meg sove
Du er min,
– å elske deg
bestandig
kan jeg love.

Du er min
selv om du har
dine sære trekk
Du er min
og du løper
aldri vekk

Du er min
og jeg vet
at du elsker å male
Du er min
og du har
fire ben og hale

Gro Jeanette Nilsen, Oslo

KAPITTEL 1

Verden skal utforskes

Tiger'n i fluepapiret

For noen år tilbake hadde vi tre nydelige kattunger. Tiger'n var gutten i kullet; semilanghåret og med flotte tegninger i sølv, sort og hvitt.

Denne våren hadde vært spesielt varm og fluene formerte seg i et enormt antall ute i hevden på jordene. Vi var veldig plaget av fluer inne i huset. Det eneste som hjalp var de gode, gammeldagse fluepapirene, de vi trakk ut fra en rull og hang opp i taket. Alt som dingler er ufattelig spennende for små kattunger, derfor hang vi dem midt i rommet der kattungene ikke hadde mulighet til å nå opp. Trodde vi.

En dag hadde ett av barna våre vært i kjøkkenskapet. For å rekke opp trakk han en kjøkkenstol ut på gulvet og som unger flest glemte han å sette den på plass igjen. Tiger'n hadde studert fluepapiret i flere dager og nå grep han sjansen. Han klatret opp på stolen og kastet seg ut i et luftig byks. Utrolig nok, i svevet fikk han tak i enden på fluepapiret!

Den klissete remsen var kun festet med en tegnestift til taket og vekten av en åtte uker gammel katt ble for mye. Både Tiger'n og fluepapiret deiser i gulvet. Kattungen gir seg straks i kast med å «drepe» det prikkete flueklisset.

Vi sitter i stua og hører med ett en merkelig lyd fra kjøkkenet – et halvkvalt *mjau!*

Synet som møter oss kan vi aldri glemme; der ligger Tiger'n klistra fast til gulvet med en hel rull fluepapir omkring seg. Etter mangt et rundkast hvor han har forsøkt å komme seg løs fra «byttet» sitt har han endt opp med å bli stadig mer innfiltrert i papirstrimla. Bena stikker ut i de merkeligste posisjoner og hodet hans sitter fast i gulvet. Ja, hele smågutten sitter bom fast!

For å redde Tiger'n måtte vi klippe ham løs, så store pelsdotter manglet i flere uker etterpå. Han så ikke ut på lang tid, men kanskje han ble litt klokere av denne opplevelsen?

Sidsel A. Simensen, Stavanger

Den flygende heksekatten

Vår huskatt McSnurp er oppkalt etter heksa i bøkene om Harry Potter. Hun har da også vist seg å være like rik på personlighet som figurene i J.K. Rowlings bøker.

McSnurp er kjælen og hun er en god jeger; fanger både mus, fugl og huggorm. Dessuten er hun glad i barn. Mest spesielt er likevel hennes interesse for biler. Når det står en bil ute på gårdsplassen går hun først en runde og snuser på alle dekk, inspiserer interessert bilens underside, så forsøker hun å komme seg inn i den. Det ser rett og slett ut som om katten elsker å studere og beundre alle bilens detaljer!

En dag sto en Scania lastebil på gårdsplassen med førerdøra åpen. McSnurp gikk sin sedvanlige runde og snuste først på alle dekk. Undersiden ble tatt i øyesyn og deretter ville hun gjerne inn i førerhuset for å se resten av herligheten. Problemet var at bilens nederste stigtrinn var av strekkmetall og det likte ho dårlig. Derfor gikk McSnurp nok en skapøyd runde rundt bilen, men hun så snart at det kun var førerdøra som sto åpen. Da bestemte ho seg; Med stillesittende sats fra bakkenivå presterte hun et giganthopp, lettet fra bakken, svedde over strekkmetalltrinnet og rett inn i hytta på lastebilen! Der landet hun trygt på gulvet ved føreriset. Bilen hadde latt seg forsere av den flygende kattehekse. Etter drøye fem minutter hoppet hun fornøyd ut igjen. Inspeksjon fullført!

Marit Sætra Løken, Ørje

Katten tok bussen!

Vi har en katt som heter Kalle. Da vi fikk ham reiste vi en del mellom Sætre på Hurum og Porsgrunn by – der min mor bor. Kalle ble tidlig vant til å kjøre bil. En dag mens Kalle fremdeles bare var en liten småpus, kunne vi ikke finne ham. Vi ropte og lokket i flere timer. Hele nabolaget var med å lete, men nei Kalle var sporløst borte. Jeg jobbet på den tiden i nærbutikken, der fortalte jeg kunder og alle som ville høre om den flotte skogskatten vår som var forsvunnet. Så en dag kom en dame inn og spurte om det var så at jeg savnet en liten pus? Jo, det kunne jeg bekrefte. Damen sa da at hennes sønn var bussjåfør og at han hadde fått en kattunge hoppende inn i bussen sin en dag. Katten hadde blitt med to og en halv mil, helt til Tofte! Der hadde den hoppet ut. Jeg tok kontakt med bussjåføren og han ga meg navnet på de som hadde tatt vare på katten. Jeg ringte dem først og kjørte så de 20 minuttene ut der de bodde. Vel fremme begynte jeg straks å lokke på Kalle. – *Maju*, hører jeg, og der kommer han trippende mot meg, min lille Kalle!

I dag bor han hos min mor hvor han blir behandlet som en ekte konge og er senter for all oppmerksomhet. Jo, livet er akkurat slik han vil ha det og Kong Kalle er nå hele 16,5 år.

Heidi R. Meissner, Sætre

Hold meg, lett meg!

Da vår høyt elskede lille cairnterrier Trym var cirka ti måneder gammel var vi på båttur på Sørlandet. Som «unger» flest var også Trym glad i å bade, gjerne i saltvann. Noe av det deilige vannet måtte naturlig nok smakes på og drikkes.

Tidlig neste morgen ved sekstiden, våknet jeg av at Trym maste så veldig. Noe hastet! Han måtte selvfølgelig ut for å tisse. Vel, jeg sto opp og løftet ham opp. Forlabbene hans hvilte på den ene armen min mens jeg med den andre støttet rumpa hans. I det han var vel plassert og jeg skulle til å gå av båten måtte jeg bråstoppe for Trym syntes visst han satt greit nok nettopp der. Han begynte likegodt å tisse der og sa! Så der sto jeg da, klokken seks i morgengry, med en hund i armene som tisset leeeenge og vel i sjøen mens han beveget hodet bedagelig fra side til side og smattet dovent. Jeg humret og Trym og var riktig så fornøyd med vår lille morgenstund.

Hanne Holmstrom Karlsen, Fredrikstad

Den unike tissepusen

Vi har en morsom katt som gjør noe som ikke alle andre katter gjør, nemlig å tisse på potte! Det hele begynte en gang katten hadde tisset på badegulvet. Alle vet jo hvordan det lukter av kattepiss. Med varmekabler i gulvet ble det svært ubehagelig så jeg kjefte på katten og kastet henne ut. – I natt får du ligge utenfor, sa jeg strengt til henne.

Et par dager senere kjente jeg kattepisslukten på badet igjen, men da oppdaget jeg at katten hadde tisset i potten! Den var rask å rengjøre. Vi trodde ikke hun ville fortsette med dette, men jo da; en dag min mann var på do så satte katten ved siden av ham og tisset på potten igjen. Forstår hun at nettopp dette er pottens formål?

Guri Berg, Øverbygd

Kattemors egen baby

Jeg var gravid og ventet barn i begynnelsen av juli. Vi var alle var veldig spente. En uke før jeg skulle føde fant vi ut at katten Sigrid også ventet små, og etter undersøkelser hos dyrlegen fant vi ut at hun hadde termin rett etter meg. Problemet var at Sigrid hadde gått på p-piller. Dyrlegen anbefalte oss derfor å ta bort kattungene fordi de kunne være skadet eller katten kunne få store problemer under fødselen og i verste fall blø i hjel. Vi bestemte oss derfor for å ta dem bort.

I mellomtiden kom jeg på sykehuset hvor jeg fødte en liten jente. Da jeg kom hjem og babyen vår var en uke gammel måtte Sigrid til pers. Operasjonen gikk fint, men hun stakkar skjønnte ikke hva som hadde skjedd. Hun var kommet så langt i svangerskapet at hun var begynt å forberede seg på å bli mor. Da hun ikke fikk noen kattunger adopterte hun like godt babyen vår! Når jeg la babyen ut i vognen for å sove la Sigrid seg trofast ved siden av vognen og passet på. Når babyen hadde sovet kunne hun bevege seg bort en liten tur, men så snart det bittelille menneskebarnet ga lyd fra seg var hun på plass igjen. Når jeg ammet la hun seg så nære babyen som mulig og malte godmodig. Om kvelden lå hun rett utenfor babyrommet og vokter. Dit fikk hun ikke lov å komme inn, men hun passet godt på fra utsiden.

Slik holdt Sigrid på i flere uker, stakkar. Hun var alltid på pletten, klar til å passe på jenten vår. Etter som tiden gikk forsvant morsinstinktet hennes litt om litt. Men det var helt utrolig å se på den lille katten og all den omsorgen hun hadde for menneskebarnet – så lenge det varte.

Elin Tallaksen, Nesttun

Rampe-Nalas egne ord

Dette er historien om meg, blandingshunden Nala på fem år. Mammaen min fant meg på en lapp på Rimis oppslagstavle. Den biologiske mammaen min er blanding av labrador/rottweiler og pappaen min labrador/dalmatiner, eller var det omvendt?

Jeg kom hjem til Sarpsborg åtte uker gammel en dag i september 2000. Jeg har vært litt prøvekannin i mammaes uvitenhet om hund, noe jeg visstnok har klart med glans. Da jeg var liten var jeg ei rampejente, alt som kom min vei måtte smakes på. En gang hadde mamma kjøpt seg nye sko til 1300 kroner. Jeg gnagde dem i stykker, jeg. Men så veldig gode var de egentlig ikke, og neppe verd prisen.

I begynnelsen bodde jeg sammen med mamma og bestefar. Når jeg var hjemme alene bodde jeg i gangen. Den fikk gjennomgå kan dere tro! Det meste av lister var bare fliser igjen på veggene da vi flytta derfra. Tapetet hang og slang. Jeg kjedet meg sånn, men inventaret ble ganske morsomt etter hvert som jeg «pussa opp».

Jeg og mamma begynte på valpekurs da jeg var tolv uker gammel. Ja, jeg fikk diplom og greier. Det var sikkert fordi jeg var så flink. Men hvorfor fortsette å være flink når diplommet var i boks? Å komme når mamma roper er jo ikke gøy når det finnes mange andre steder som er mye mer spennende. Jeg må innrømme at jeg har blitt lurt noen ganger når mamma starter bilen. Da blir jeg så redd for at hun skal kjøre fra meg at jeg kommer byksende. Men jeg fant jo fort ut at jeg hun er for glad i meg til å forlate meg. Heldigvis. Men én gang holdt mamma på å glemme meg igjen, på ordentlig!

Denne dagen var mamma, jeg og søstera mi (som forresten er et menneskebarn) ute og gikk til butikken. Jeg fikk ikke være med inn, så mamma bandt meg fast utenfor. Der venta jeg rolig og høflig på at de skulle komme ut igjen.

Ja, jeg venta og venta. Og venta enda litt til. Endelig kom de ut av butikken! Men i stedet for å hente meg gikk de rett forbi. Mamma overså meg fullstendig og sammen med søstera så jeg at de to satte kursen hjem – uten meg. Da ble jeg redd, da! Jeg vet veldig godt at det er forbudt for pene jenter å bjeffe utenfor butikken, men akkurat da ble jeg helt desperat. Jeg bjeffet og ropte at de måtte ta meg med hjem. Og heldigvis hjalp det for mamma snudde seg og så meg. Hun kom tilbake og sa til meg at ho faktisk helt glemte meg! Da var jeg glad for at jeg var akkurat ulydig nok til å si i fra. Etter det har de aldri glemte meg igjen. Heldigvis.

Julie Laurtizen, Borgenhagen

Søskenkjærlighet

Vi har to katter av rasen ragdoll; Sara og Lynx. De er bror og søster og sterkt knyttet til hverandre. Det fikk jeg tydelig merke da jeg måtte bade Lynx i badekaret.

Som kjent liker katter ikke vann og dette ga Lynx uttrykk for. Høyt og skjærende protesterte han. Sara kom løpende for å undersøke hvorfor broren ropte så klagende. Hun marsjerte frem

og tilbake, stirret på meg og kjeftet på meg. Det var tydelig at hun ikke likte situasjonen, men hun visste heller ikke helt hva hun kunne gjøre for å hjelpe. Plutselig reiser hun seg på bakbeina, støtter seg på badekarkanten og slår etter armene mine som holder Lynx nede i vannet. Riktignok har hun klørne inne, men det er tydelig at hun har tenkt seg frem til at det er armene mine som er problemet. Når dette ikke nytter går hun rundt på andre siden mens hun mjauer fortvilet. I ren desperasjon bestemmer hun seg for en ny strategi; hun biter meg i albuen! At Sara oppførte seg som hun gjorde, tror jeg rett og slett var et uttrykk for søskenkjærlighet mellom de to. Men Lynx slapp ikke unna badet!

Kari Elisabeth Paulsen, Bodø

KAPITTEL 2

Nam nam

Rusglade Bella

Vi er en stor, firbent familie med to katter og to hunder. Vårt nyeste tilskudd til familien heter Bella, hun er en liten valp og byr på mange utfordringer. Da vi kom hjem fra jobb forleden så vi med én gang at hun hadde vært på ferde. Det var sjokolade over hele teppet i gangen, og ikke hvilken som helst sjokolade. Nei, det var matfars høyt elskede Cognacsjokolade! Bella virket regelrett full og inntrykket bedret seg ikke da vi i tillegg fant vi en miniatyrflaske med Tequila i sengen hennes. Den var dog ikke åpnet. Med Bella under armen bar det rett dyrlegen for sjokolade er giftig for hunder. Der fikk hun sprøyte slik at hun kastet opp all den deilige sjokoladen. Det spørs om Bella har tatt lærdom denne gangen. Det er faktisk bare to uker siden hun fikk denne sprøyten sist. Da hadde hun spist en Ibox, et smertestillende medikament.

Det er noe rart med denne hunden, hun liker rett og slett rusmidler. Hva blir nå det neste?

Hilde Johnsen, Vestli